

- reportasjeleder Trygve W. Jordheim
- folk@vl.no
- tips til avdelingen: 22 310 381
- flere nyheter på vl.no/folk

folk

I dag har Kjetil Aano (t.h.) siste dag på jobben i Misjonsveien i Stavanger. Jeffrey Huseby (t.v.)

Foto: Martin Eikeland

SISTE DAG PÅ JOBBEN

I dag har Kjetil Aano sin siste arbeidsdag som generalsekretær i Det Norske Misjonsselskap. 11 år har Aano vært toppleder i NMS. Han slutter for å overta som prost i Tungnes prosti i Stavanger bispedømme. Etterfølgeren, Jeffrey Huseby, som nå er prost i Sør-Ryfylke, begynner i generalsekretærjobben om en knapp måned.

Vårt Land

Da familien Rishton skulle finne seg et sted i bo i Norge kom de til Ørsdalen – og fant huset som datteren på åtte år hadde tegnet.

Arild Vik, Bjerkreim

arild.vik@vl.no

45 429 585

Familien Rishton bor i Ørsdalen i Bjerkreim kommune i Rogaland. Nylig måtte mor i huset, presten Tracy, holde sin preken i Norkirken i Sandnes via Skype. Å komme seg til kirken måtte hun til slutt gi opp. Snoras gjorde hele bygda isolert.

Veien som forbinder Ørsdalen med resten av verden er lang og svingete. For familien Rishton fra England startet reisen for 24 år siden.

– Jeg fikk spørsmål om å komme fra England til Helgelandskysten for å holde orgelkonsert. Jeg sa ja med en gang, pakket varme klær og fikk oppleve at det ikke var is eller isbjørn i Nordland i september, sier Tim, som er kantor.

Forelsket. Dette var året før han skulle gifte seg med Tracy. Tim ble forelsket i Norge, og sammen ba paret om å bli ledet dit Gud ønsket å bruke dem.

– Vi har alltid hatt et ønske om at Gud skal få lede oss i de valg vi tar, og har opplevd at han har vært nær og tydelig, sier de.

Det ble tur til Norge, deres første misjonsreise. Tim fikk jobb i Nordland. Da de ankom Lurøy på Helgelandskysten kunne de ikke norsk.

– Vi kunne kommunisere med presten, læreren og banksjefen.

Familien Rishton utenfor huset sitt i Ørsdalen. Matt (19), Tracy, Tim og Katie (11). Thomas (16) var på skolen. Beth (22) bor på Møre.

Foto: Arild Vik

De var de eneste som snakket engelsk, sier Tim.

Man kan høre at både Tracy og Tim Rishton har lært norsken sin i Nordland, selv om oppholdet på Lurøy bare var te i to år.

– Det var nok umulig å finne en plass som var vanskeligere å komme til enn Lurøy, isolert fra omverdenen på en liten øy med få engelsktalende personer. Men der ble vi norske, sier Tracy.

Internett. Vi sitter hjemme hos familien i Ørsdalen, en liten bygd med 60 innbyggere, 65 kilometer fra Sandnes – oppe i fjellet. Som nevnt kan veien være vanskelig å komme seg fram på om vinteren, slik Tracy fikk erfare da hun tidligere i vinter

måtte holde prekenen sin via internett.

– Det er den eneste gangen jeg ikke har kommet meg til jobb i hele vinter, understreker hun.

På grunn av sykdom i familien reiste de tilbake til England etter to år i Nordland, men de følte seg ikke ferdig med Norge.

– Vi var veldig i tvil om veien videre. Er det bare vi som ønsker å reise til Norge igjen, eller har vi et kall fra Gud?

De bad til Gud om å vise vei, og fikk et bilde om at de skulle sjekke avisen Church Times i en uke. Der skulle de se etter ledige organiststillinger i Norge. Hvis det var ledige stillinger skulle Tim søke. Hvis ikke skulle de bli i England.

– Det ble utlyst ti stillinger den uken. Jeg tror aldri før og aldri etter at det har vært så mange ledige, norske organiststillinger utlyst i England. Jeg søkte på alle og fikk tilbud om ti jobber. Det var et tydelig svar fra Gud, mener Tim.

Andre misjonsreise. Familien på fire endte i Åndalsnes i Romsdal, deres andre misjonsreise til Norge. Der fikk de tre barn til.

– Vi har sterke bånd til Romsdal. Vi bodde der i ti år. Der hadde vi gode år, men også vanskelige dager. Vi mistet et barn i krybbedød, sier Tracy.

I dag bor deres eldste datter, Beth (22), på Nord-Vestlandet. Tracy hadde i alle år vært

hjemme og passet hus og barn. Samtidig klarte hun ikke å slippe taket i en opplevelse hun hadde med Gud da hun var 14 år. Allerede da kjente hun prestekallet.

– I 1981 var det ikke snakk om kvinnelige prester. Men i 2000 følte jeg tiden var inne, sier Tracy.

Hun ønsket ikke å studere teologi i Norge, fordi hun ikke behersket det akademiske skriftspråket godt nok. Uansett måtte de flytte fra Romsdal.

– Jeg var glad for å kunne starte utdanningen, men vi følte vi måtte reise fra alt; et fantastisk hus vi hadde pusset opp, venner og vår sønns gravplass, sier hun.

Etter endt utdanning og en periode som prest i England kom en e-post fra en engelsk

MØT MARIT MYKLEBUST

■ Lederen for Frelsesarmeens Gatehospital, **Marit Myklebust** (bildet), er gjest ved Vandringskvelden i Mortensrud kirke onsdag 2. mars. Gatehospitalet er et lavterskeltilbud på Grønland i Oslo hvor opp til 12 personer med rusavhengighet kan få pleie og omsorg. Marit Myklebust er tidligere ordfører i Eigersund, har vært medlem av Stoltenberg-utvalget og ble nylig kåret til årets sykepleieleder av Sykepleierforbundet. Hun møter **Einar Matre** i en samtale om livet, tiden og troen.

KPK

VÅRT LAND for 60 år siden

26. februar 1951: **Gottwald** bekrefter utrenskningen av Clementis, Maria Svermova og Sling. «Sammensvergelsen oppdaget og knust», sier han. (Spesialtelegram til Vårt Land fra United Press, Praha, 1.sideoppslag) Han som to, kaka! **Simon Slåttvik** hadde en stor dag i går. Foruten Kongepokalen fikk han også Holmenkollmedaljen etter å ha vunnet den kombinerte klasse for 3. gang. (Side 1) Også to bedehus rekvirert av militæret. Rekvireringen i Balsfjord nødvendig, hevder Forsvaret. (Side 1) 27. februar. Prins **Carl** av Sverige, kronprinsese **Märthas** far, feirer i dag sin 90-årsdag... Prins Carl er sønn av kong **Oscar** og dronning **Sophia**. (1.sideoppslag) Regulering av gård- og fjellsmør-produksjonen. (Side 1)

len

3 KJAPPE TIL TRACY RISHTON

– Hva skulle vært tittelen på din selvbiografi?

– «Steg ut av båten».

– Hvilken yrkesgruppe ville du gitt lønnspålegg?

– Jeg vil heller bruke pengene til å sende strategiske personer til fattige land for å erfare hvordan folk som lever der fremdeles kan smile.

– Hva skulle du bli da du var liten?

– Jeg beundret noen snille nonner som drev et barnearbeid i nærheten av der vi bodde og ville gjerne bli som dem. Jeg ble oppmerksom på prestekallet i 14-årsalderen, men kunne ikke se hvordan det noen gang kunne bli realisert.

«Vi har alltid hatt et ønske om at Gud skal få lede oss i de valg vi tar, og har opplevd at han har vært nær og tydelig»

Tracy og Tim Rishton

Tracy Rishton holdt preken via Skype da snøras stengte veien ut av Ørdsalen tidligere i vinter.

Foto: Privat

venn, med link til en prestestilling i Norge. Norkirken i Sandnes skulle ha ny menighetsprest.

– Vi kjente ikke til Sandnes og heller ikke Rogaland. Det eneste vi visste var at de hadde en dialekt som var umulig å forstå, sier Tim.

Det ble en ny runde med bønn. Hva ønsket Gud? Skulle de flytte igjen?

Katie, deres yngste datter, viste ikke at vi hadde planer om å flytte til Norge igjen. Men en kveld kom hun med en tegning. Hun hadde tegnet huset hun ville bo i.

Tracy fikk tilbud om jobb, og familien reiste til Sandnes for å se etter sted å bo. Gud kunne vel ikke gi henne en jobb, men ikke et godt sted å bo? De

var rundt for å se på flere hus i Sandnes uten å finne noe som passet. Så kom de over et hus i Ørdsalen.

– Det var egentlig for dumt. Det var mer enn en time med bil fra Sandnes, men vi reiste likevel for å se på huset, sier hun.

Da de kom fram, forsto de at det var her de skulle bo.

– Vi kom inn i huset, og det var som å komme hjem. Huset var identisk med det huset som Katie hadde tegnet. Og det var likt det vi hadde i Romsdal. Samme kjøkken. Samme dører og vinduer. Vedovnen var også lik.

Tredje misjonsreise. – Gud har ikke bare gitt tilbake det vi hadde mistet, men vi har nå fått noe

«Vi er åpne for at Gud vil vise oss veien videre»

Tracy Rishton

enda bedre. I tillegg til det vi hadde, har vi nå fått et hus med ekstra stort kjøkken, garasje og stor plass rundt huset – alt det vi savnet i Romsdal, sier ekteparet.

Familiens tredje misjonsreise endte i Ørdsalen i Bjerkeim kommune. Paulus endte med tre turer. Familien Rishton vet ikke om de er ferdige med reisene sine.

– Vi er her nå, og vi har lovet barna at vi ikke skal selge huset. Men vi er åpne for at Gud vil vise oss veien videre. Guds veier er uransakelige, sier Tracy.

VM-FOLK

AUDUN MYHRE

52 år, bor i Kristiansand, generalsekretær i Sjømannskirken

Audun Myhre er seriemester i fotball.

Stafett er mest gøy

Randi Hegle

randih@vl.no

22 310 383

– Hva er det beste med Ski-VM?

– Det beste må være om messerskapet blir god norgesreklame, og at tilskuerne og de som ser på TV opplever VM som en folkefest.

– Hva er det verste med Ski-VM?

– Det koster altfor mye penger.

– Du er jo tidligere eliteserierespiller i fotball – følger du med på vinteridrett?

– Ja, jeg følger med litt innimellom.

– Ditt beste idrettsminne som tilskuer?

– Hvis jeg tenker på både sommer- og vinteridrett, er da Start tok gull i 1980. Men det var også et stort øyeblikk da Norge tok gull på herrestafetten under vinter-OL i fjor i Vancouver i Canada. Da hadde Sjømannskirken OL-kirke der, og jeg var til stede på arenaen. Det var artig.

– Hvem er tidenes skiløper?

– Siden jeg har bodd i Alta, vil jeg si Bjørn Wirkola.

SI DIN MENING

● verdidebatt.no/lag

Følg ski-VM på Lars Gilbergs blogg.

verdidebatt.no

– Ser du helst sport på NRK eller TV 2?

– Jeg ser egentlig ikke så veldig mye sport på TV. Men når jeg først ser på, spiller det ingen rolle hvilken kanal det er – jeg ser på det som interesserer meg. Stafetter er det gøyeste.

– Favorittsportskommentator?

– Det er vel ingen som overgår Børge Lillelien. Jeg er så gammel at jeg husker ham.

– Hadde du turt å hoppe i Holmenkollen?

– Nei, det hadde jeg aldri.

– Hvor langt går du på ski i løpet av en sesong?

– Jeg er en turgåer på ski, og vet ikke hvor langt jeg går. Det varierer veldig fra år til år.

– Snaufjellet eller marka?

– Hvis jeg kan velge, velger jeg snaufjellet. Østheia i Setesdal er fint.

– Ullundertøy eller mikrofiber?

– Hvis jeg skal på kosetur, er det ull, men skal jeg gå fort og svette litt, er det mikrofiber.

– Favorittsjokolade?

– På tur er det Kvikk Lunsj.